

Οι γονείς «ζουν» μέσα από τα παιδιά τους;

Από: Ζαχαρία Πηνελόπη

Πρόσφατη έρευνα υποστηρίζει ότι οι γονείς όντως προσδοκούν πως θα πραγματοποιήσουν τα ανεκπλήρωτα όνειρά τους μέσα από τις επιλογές των παιδιών τους στη ζωή.

Όπως δημοσιεύεται στην επιστημονική επιθεώρηση «PLOS ONE», οι περισσότεροι γονείς ελπίζουν πως τα παιδιά τους θα ικανοποιήσουν τις δικές τους απραγματοποίητες επιθυμίες, αφού τα θεωρούν κομμάτι του εαυτού τους.

Σύμφωνα με τον επικεφαλής της έρευνας, δρ. Έντι Μπρούμελμαν, καθηγητή Ψυχολογίας στο Πανεπιστήμιο της Ουτρέχτης στην Ολλανδία, «τα επιτεύγματα των παιδιών ενδέχεται να λειτουργήσουν ως υποκατάστατα για τις ανεκπλήρωτες φιλοδοξίες των γονιών τους. Και αυτή η σχέση κτητικότητας που αναπτύσσεται ανάμεσά τους είναι πιθανό να κάνει τους γονείς να μεταφέρουν στα παιδιά τους τα δικά τους θέλω».

Όλη αυτή η αντίληψη μας πάει πολύ πίσω, στην εποχή του Σίγκμουντ Φρόιντ και του Καρλ Γιουγκ, οι οποίοι είχαν αναλύσει εκτενώς αυτό το ψυχολογικό φαινόμενο θεωρητικά. Κανείς από τους δύο, όμως, δεν το εξέτασε στην πράξη.

Η επιστημονική ομάδα του δρ. Μπρούμελμαν, λοιπόν, έβαλε ως στόχο να ελέγξει κατά πόσο η συγκεκριμένη θεωρία αντικατοπτρίζει την πραγματική ζωή. Στη μελέτη τους συμμετείχαν συνολικά 73 γονείς παιδιών ηλικίας από 8 έως 15 χρόνων, από τους οποίους το 89% ήταν μαμάδες. Αρχικά, οι εθελοντές ρωτήθηκαν αν αντιμετώπιζαν τα παιδιά τους ως κομμάτι του εαυτού τους. Έπειτα, τους ζητήθηκε να καταγράψουν τις ανεκπλήρωτες επιθυμίες είτε τις δικές τους είτε κάποιου ατόμου του περιβάλλοντός τους. Τέλος, κλήθηκαν να απαντήσουν σε ερωτήσεις σχετικά με την επιθυμία τους να πραγματοποιήσουν τα παιδιά τους τα δικά τους χαμένα όνειρα.

Αυτό που διαπίστωσαν οι ερευνητές ήταν ότι η αποτυχία κάποιου κοντινού προσώπου στη ζωή τους δεν επηρεάζει τις επιθυμίες των γονιών για την εξέλιξη των παιδιών τους. Όταν, όμως πρόκειται για τις προσωπικές τους φιλοδοξίες, οι γονείς εύχονται και ελπίζουν να τις πραγματοποιήσουν τα παιδιά τους. Και, όσο περισσότερο θεωρούσαν τα παιδιά τους προέκταση του εαυτού τους, τόσο πιο έντονα επιθυμούσαν να πετύχουν εκείνα τους δικούς τους ανικανοποίητους στόχους.

Βέβαια, όπως τονίζει ο δρ. Μπρούμελμαν, η έρευνα δεν αποδεικνύει κατά πόσο αυτή η έντονη επιθυμία των γονιών τους αναγκάζει να το επιβάλλουν στα παιδιά τους και σε πρακτικό επίπεδο. Δηλαδή, παρόλο που εύχονται να συμβεί, δεν είναι απαραίτητο ότι προσανατολίζουν τα παιδιά τους προς αυτή την κατεύθυνση. Ούτε έχει μελετηθεί αν τελικά κάτι τέτοιο θα τους έκανε κακό ή όχι.

«Ορισμένοι πιστεύουν ότι σε αυτές τις περιπτώσεις ενδέχεται να υπονομευθεί η αυτονομία των παιδιών ή να ασκηθεί ανεπίτρεπτη πίεση», υπογραμμίζει ο ειδικός. Το κακό μπορεί να προκύψει σε ένα βαθμό, κυρίως όταν οι γονείς είναι υπερβολικοί προκαλώντας όντως προβλήματα στα παιδιά.

Και προσθέτει: «Αυτό ακριβώς θα αποτελεί και το επόμενο βήμα της έρευνάς μας. Για παράδειγμα, αυτή η συμπεριφορά των γονιών είναι ικανή να καταπατήσει την αυτονομία των παιδιών ή ίσως και να τα βοηθάει να βρουν μια κατεύθυνση στη ζωή τους;».

Πηγή: imommy.gr